

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT JOAN SERRA
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
JOAN RUSIÑOL
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÉS
LLENGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
EDITOR
ANTONI BASSAS
DIRECTORS DE NEGOCI
ANTONI M. PIQUÉ
(EXPERIÈNCIA D'USUARI)
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ
I PROMOCIONS)
MARC ERRA
(MÀRQUETING I E-COMMERCE)
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

Rosa de Foc global

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR,
UNIVERSITAT DE COLUMBIA

Poc abans de la caiguda del Mur de Berlín, Francis Fukuyama proclamava una mena de fi de la història. El conflicte, la “dialèctica històrica”, quedaven anorreats, derrotats i canalitzats per la via de la democràcia liberal, victoriosa i sense rival. Tanmateix, el nou segle ha demostrat que el conflicte és ben viu, i que moltes vegades s’expressa lluny dels canals democràtics, ja sigui per la seva absència, ja sigui per la seva ineficàcia o col·lapse. El mateix Fukuyama ho recordava fa uns dies en un article al *Wall Street Journal*. Així, tant el món occidental com les nacions emergents, i també el món àrab, experimenten protesta social, conflicte, revolta, revolució política, fins a atènyer la guerra civil en alguns casos. Cap país se n’escapa, és un fenomen global, més enllà del sistema polític.

Catalunya i Espanya no n’han de ser una excepció. En realitat, Europa no n’és una excepció, i s’exposa igualment al conflicte polític. Els paràmetres i els règims poden ser diferents, més sòlidament democràtics, però no es deslliuren de la creixent insatisfacció davant governs que no són capaços de satisfer els diferents graus d’expectatives o frustracions dels ciutadans. En el cas de Catalunya, Barcelona és el millor testimoni que també s’hi viu el conflicte del nou segle, en forma de projecte polític per a la secessió d’Espanya, o de revolta popular pel desallotjament de Can Vies. Fidel a la seva història, Barcelona serveix encara el seu caràcter adust i conflictiu; és la Rosa de Foc. Per molta renovació urbanística, transformació i enginyeria socials que es vulguin practicar, una part de la Barcelona d’avui entronca amb el llegat de la Barcelona revolucionària de 1936, la Barcelona bulliciosa d’anarquisme i moviments socials de final del segle XIX i de la Setmana Tràgica, i la Barcelona de les bullangues i de la Revolució Liberal del decenni de 1830. Per descomptat, Barcelona no és aliena al seu present, i participa també del conflicte i de les lluites polítiques globals del temps present.

La història és testimoni de la revolta catalana, i la Rosa de Foc captiva l’observador forà, que es meravella i s’horroritza alhora quan descobreix el bagatge dels darrers dos-cents anys. Com sempre em

recorda Samuel Moyn, avui professor a la Harvard Law School, el bagatge de la història no s’esborra en quatre dies, ni en quaranta anys de franquisme, o quaranta anys de democràcia. I encara menys si el món en el qual vivim ha recuperat el conflicte. Paradoxalment, Fukuyama insisteix que és un conflicte que no presenta cap alternativa a la democràcia liberal.

Solament des d’aquesta òptica local i global es pot entendre l’actual conflicte de Can Vies i l’esclat de violència que ha seguit un desallotjament anunciat i esperat. El moviment anarquista i antiautoritari perviu a Catalunya. Una ullada a la publicació setmanal de contrainformació *Info Usurpa* corrobora l’existència d’una Rosa de Foc que malda per continuar viva. Només a Barcelona, hi ha una quarantena de centres socials ocupats o autogestionats. El nombre no solament es manté estable i consolidat, malgrat els desallotjaments, sinó que fins i tot creix de manera modesta. No es tracta que l’anarquisme sigui una anomalia, sinó que és una peculiaritat catalana, d’un impacte més gran que el de l’estrictament moviment anarquista. I aquesta peculiaritat pot tenir un bon predicament en el conflicte global actual, que preveu el ressorgiment d’aquesta tipologia de moviments, tant en règims democràtics com en dictadures.

El president Mas i l’alcalde Trias farien bé de comprendre la realitat i la força d’un ideal antiautoritari entre els catalans. Mentre con-

tinuïn evocant la ficció del *seny*, idea capellanesca que el noucentisme va voler convertir en la *civilitat*, continuaran aplicant mesures polítiques equivocades, i respostes socials de dubtosa eficàcia. Si continuen llegint *Notícia de Catalunya* com una obra històrica i antropològica de canonicitat inapel·lable, Mas i Trias es perdran en el marasme de la història ampul·losa, que amaga la ironia fina i sorneguera de Vicens Vives.

Altrament, no voldria pensar que el govern de la Generalitat de Catalunya i l’Ajuntament de Barcelona són tan badocs i matussers. L’anarquisme i els moviments socials antiautoritaris de Barcelona són de mecànica precisa, de sinceritat i claredat meridiana. A Can Vies, la consigna dels darrers mesos era “Si Can Vies va a terra, el barri en peu de guerra”. Han complert el que van prometre. Qualsevol polític amb una visió més àmplia que el carrer de Ganduxer, o que el carrer de Tuset, hauria entès que la repressió exercida era un recurs fàcil, el mateix recurs que altres règims i governs del món han aplicat erròniament en el conflicte global actual. El diàleg polític no ha estat murri: no ha entès ni la ironia sorneguera de Vicens Vives, ni la Rosa de Foc barcelonina, ni la dinàmica de la protesta ciutadana d’abast mundial. El resultat ha estat la rebentada d’ordre.

Durant la Setmana Tràgica, la burgesia barcelonina mirava còmodament l’espectacle de l’església en flames des dels terrats. Parapetats darrere les baranes de forja dels balcons i els estors de les finestres, van veure aixecar-se les barricades i la posterior repressió ferotge de l’exèrcit espanyol. Però tot semblava relativament lluny. Avui l’espectacle es mira des dels mitjans de comunicació i les xarxes socials. Pot continuar semblant relativament lluny, però el conflicte és novament aquí. És el signe del nou segle, del nostre món. Una Rosa de Foc global.

XAVIER BERTRAL

Una part de la Barcelona d’avui entronca amb la Barcelona bulliciosa d’anarquisme i moviments socials de final del segle XIX

La repressió a Can Vies era un recurs fàcil, altres règims i governs del món l’han aplicat erròniament en el conflicte global actual

EL DIARI D’AHIR

Fe d’errades: L’ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l’error, l’ARA publica la fe d’errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.